

Crezul apostolic

LECTȚIA A
TREIA

ISUS HRISTOS

THIRD MILLENNIUM

MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 by Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură – Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită. Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate). Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel[®]. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere.....	1
II. Divinitatea	2
A. Fiul lui Dumnezeu	2
B. Domnul	5
III. Umanitatea	6
C. Experiențele	7
1. Generarea	7
2. Trupul	8
3. Sufletul	9
4. Învierea	10
D. Slujba	11
5. Contextul vechi-testamentar	11
6. Împlinirea în Isus	13
E. Natura	14
IV. Lucrarea	18
F. Umilirea	18
7. Întruparea	19
8. Pățimirea	21
G. Înălțarea	24
9. Învierea	25
10. Înălțarea la cer	26
11. Întronarea	27
12. Judecata	28
V. Concluzie	29

Crezul apostolic

Lecția a treia

Isus Hristos

INTRODUCERE

În ultimele două milenii, miliarde de oameni I s-au închinat, L-au urmat și au proclamat Evanghelia lui Isus din Nazaret. Nicio altă personalitate istorică nu a fost atât de admirată și nu a avut un asemenea impact asupra societății. Artiști, muzicieni și scriitori L-au transformat în subiectul artei lor. Națiuni și culturi întregi au fost clădite în jurul învățăturilor Lui. În multe părți ale lumii, chiar și calendarul este socotit de la nașterea Lui.

Dar, oricât este de binecunoscut, Isus încă face obiectul unor cercetări atente. Savanți din orice domeniu Îl cercetează, scepticii încearcă să-L discrediteze, iar cei care-L urmează Îl studiază în toate chipurile imaginabile.

Adevărul este că pentru toți este important să învățăm despre Isus, deoarece într-o bună zi toți va trebui să răspundem la întrebarea: „Cine este Isus Hristos?” Răspunsul la această întrebare ar trebui să le fie cunoscut creștinilor, deoarece l-au recitat veacuri de-a rândul în *Crezul apostolic*.

Aceasta este a treia lecție a ciclului *Crezul apostolic* și am intitulat-o „Isus Hristos.” În această lecție ne vom îndrepta atenția către punctele care afirmă credința în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a doua Persoană a Sfintei Treimi. Aceste puncte sună astfel:

**Cred în Isus Hristos, Fiul Său unic, Domnul nostru,
care S-a zămislit de la Duhul Sfânt,
S-a născut din Maria fecioară;
a pățimit sub Ponțiu Pilat,
S-a răstignit, a murit și S-a îngropat;
S-a coborât în iad,
a treia zi a înviat din morți;
S-a suit la ceruri,
șade de-a dreapta lui Dumnezeu, Tatăl Atotputernic;
de unde are să vie să judece pe cei vii și pe cei morți.**

Deși există multe feluri în care am putea rezuma ce spune crezul despre Isus, ne vom axa pe trei teme care au fost puncte comune de interes de-a lungul istoriei teologiei. În primul rând, vom vorbi despre divinitatea lui Isus Hristos, analizând aspecte precum natura divinității Lui și relația Lui cu ceilalți Membri ai Sfintei Treimi. În al doilea rând, vom vorbi despre umanitatea Lui și despre relația dintre natura Sa divină și cea umană. Și, în al treilea rând, vom vorbi despre lucrarea Lui, nu doar din timpul slujirii Lui pământești, ci și de după aceea. Vom începe cu modul în care vorbește *Crezul apostolic* despre divinitatea lui Isus Hristos.

DIVINITATEA

Când vorbim despre divinitatea lui Hristos sau, mai corect, despre dumnezeirea lui Hristos – faptul că El este Dumnezeu pe deplin – vorbim despre afirmația centrală a Noului Testament referitoare la identitatea Lui. Ni se spune că Isus este în întregime Dumnezeu și în întregime om. În momentul în care ne îndepărtăm de vreuna dintre acestea, Îl pierdem pe Isus. Singurul mod în care Îl putem explica pe Isus în ce privește dumnezeirea Lui este tocmai așa cum Îl declară Biblia. Ni se spune că El este Fiul Dumnezeului cel viu. Acesta este adevărul cel mai fundamental predicat de biserica primară. Iar apostolul Pavel, de exemplu, scrie în Coloseni că asigurarea noastră este că El e în realitate marea putere peste toate lucrurile. În El sunt create toate lucrurile. Toate puterile sunt la picioarele Lui. Asta se poate spune numai despre Dumnezeu. Dacă eliminăm lucrul acesta, nu mai avem evanghelie, nu-L mai avem pe Isus și nu mai avem creștinism.

Dr. R. Albert Mohler, Jr.

Crezul apostolic menționează divinitatea lui Isus prin aceste cuvinte:

Cred în Isus Hristos, Fiul Său unic, Domnul nostru.

Creștinii au intenționat întotdeauna ca folosirea cuvintelor precum „Hristos,” „Fiul lui Dumnezeu” și „Domnul” să indice divinitatea lui Isus.

Pentru scopurile noastre, ne vom concentra doar pe doi termeni folosiți de *Crezul apostolic* pentru a arăta divinitatea lui Isus. Pe de o parte, vom vedea că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Pe de altă parte, vom cerceta ce înseamnă că Isus este Domn. Vom începe cu semnificația termenului de „Fiu al lui Dumnezeu” pe care Scriptura I-l atribuie lui Isus.

FIUL LUI DUMNEZEU

Primul lucru pe care trebuie să-l observăm în ceea ce privește expresia „fiul lui Dumnezeu” este că Scriptura o folosește adesea pentru a vorbi despre ființe care nu sunt niciodată divine. De exemplu, îngerii sunt numiți fii ai lui Dumnezeu în pasaje ca Iov 1:6 și 2:1. În unele versiuni moderne ale Bibliei, aceste versete sunt traduse ca „îngeri” în loc de fii ai lui Dumnezeu. Dar în pasajele din Iov în ebraică se spune *benay haelohim*, ceea ce înseamnă literal „fii ai lui Dumnezeu.” Și găsim un limbaj asemănător și în alte pasaje.

Și poporul Israel este numit fiul lui Dumnezeu în versete ca Exodul 4:22 și Osea 11:1. Împărații umani ai lui Israel erau numiți și ei fii ai lui Dumnezeu în versete ca 2 Samuel 7:14 și Psalmul 2:7. Adam, prima ființă umană, este numit fiul lui Dumnezeu în Luca 3:38.

Și, după cum știu toți creștinii, în multe pasaje din Scriptură credincioșii loiali lui Dumnezeu sunt numiți fiii Lui. Vedem lucrul acesta în pasaje precum Matei 5:9, 45, Luca 20:36 și Romani 8:14, 19. După cum a scris Pavel în Galateni 3:26:

Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus (Galateni 3:26).

Dar, dacă titlul de „fiu al lui Dumnezeu” în sine nu înseamnă că Isus este divin, de ce a pus biserica așa de mare accent pe el?

Când vedem cum vorbește Noul Testament despre Isus, e clar că El este Fiul lui Dumnezeu într-un mod unic.

De fapt, unul din cele mai accentuate lucruri din Noul Testament este că Isus e singurul Fiu al lui Dumnezeu, că El e părtăș la esența lui Dumnezeu. Un alt mod de a spune asta e că Isus este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Iar noi suntem copiii lui Dumnezeu prin relație, prin adopție, dar nu prin esență. Isus este Fiul veșnic al lui Dumnezeu. El a fost întotdeauna Fiul lui Dumnezeu.

Dr. Tom Schreiner

Calitatea de fiu unic a lui Hristos e deosebit de clară în Evanghelia lui Ioan. De exemplu, în 1:1-18 ni se spune că Isus este cuvântul veșnic al lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că El este atât Dumnezeu, cât și singurul născut din Tatăl. Vedem asta și în Ioan 8:18-23, unde Isus spune că, în calitate de Fiu al Tatălui, a venit de sus, că nu este din lumea aceasta. Și în Ioan 10:30 Isus a insistat că El și Tatăl sunt una.

Dar probabil că cel mai evident pasaj în care Ioan a spus clar acest lucru este Ioan 5:18. Iată ce a scris el:

[Isus] zicea că Dumnezeu este Tatăl Său și Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu (Ioan 5:18).

Acest pasaj arată clar că, atunci când spunea că e Fiul lui Dumnezeu, Isus voia să spună că e egal cu Dumnezeu Tatăl. Din acest motiv, creștinii au înțeles corect că, atunci când Biblia spune că *Isus* este Fiul lui Dumnezeu, înseamnă că El este atât unic, cât și *divin*.

Calitatea de fiu divin a lui Isus este menționată în multe alte pasaje din Noul Testament. O găsim în Romani 1:3-4 și 8:3, unde Pavel a afirmat că Isus este Fiul divin al lui Dumnezeu încă înainte de întrupare. O vedem în Evrei 1:1-3, unde ni se spune că, în calitate de Fiu al lui Dumnezeu, Isus a creat universul și este reprezentarea exactă a ființei Tatălui. În aceste pasaje și în multe altele, Isus este identificat ca Fiu al lui Dumnezeu într-un mod special ce indică natura Sa veșnică, divină.

Această accentuare a lui Isus ca Fiul divin și veșnic al lui Dumnezeu este reflectată în doctrina Sfintei Treimi, care afirmă că:

Dumnezeu are trei persoane, dar o singură esență.

Noul Testament afirmă că Isus este Fiul lui Dumnezeu, una dintre cele trei Persoane ale Sfintei Treimi. Dar care este relația Lui cu Tatăl și cu Duhul Sfânt?

După cum am discutat în lecțiile anterioare, perspectiva ontologică asupra Sfintei Treimi se concentrează asupra ființei și existenței lui Dumnezeu. Ca Fiu al lui Dumnezeu, Hristos este egal în putere și slavă cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Toate cele trei Persoane ale

Dumnezeirii – inclusiv Fiul – sunt infinite, veșnice și neschimbătoare. Și fiecare are aceleași atribute divine esențiale, cum ar fi înțelepciunea, puterea, sfințenia, dreptatea, bunătatea și adevărul.

Prin contrast, perspectiva economică asupra Sfintei Treimi descrie cum interacționează Persoanele Dumnezeirii una cu alta. Din această perspectivă, fiecare are responsabilități diferite, niveluri diferite de autoritate și roluri diferite. De exemplu, Hristos este din veșnicie Fiul Tatălui, subordonat autorității Tatălui. Ascultați ce a zis Isus în Ioan 6:38, unde Și-a descris supunerea față de Tatăl:

Căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis (Ioan 6:38).

A mai făcut o afirmație asemănătoare în Ioan 8:28-29, unde citim aceste cuvinte:

Isus deci le-a zis: „... nu fac nimic de la Mine Însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu. Cel ce M-a trimis, este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut” (Ioan 8:28-29).

În Noul Testament, Fiul este subordonat autorității Tatălui. Nu există niciun conflict între Ei, deoarece Fiul și Tatăl sunt întotdeauna de acord. Dar rangul superior Îi aparține Tatălui.

În mod asemănător, în cadrul economiei Sfintei Treimi, Fiul are autoritate asupra Duhului Sfânt. De exemplu, ascultați cuvintele lui Isus din Ioan 15:26:

Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl ... El va mărturisi despre Mine (Ioan 15:26).

În pasaje ca Romani 8:9 și 1 Petru 1:11, Duhul Sfânt este numit chiar „Duhul lui Hristos,” indicând din nou că este trimis de Hristos.

Aceste relații sunt rezumate în identificarea Fiului ca cea de-a doua Persoană a Sfintei Treimi. El este a doua Persoană a Sfintei Treimi ontologice deoarece porcede din prima, și anume de Tatăl, și suflă a treia Persoană, și anume Duhul Sfânt. Și este a doua Persoană a Sfintei Treimi economice, deoarece deține rangul secund. Este subordonat Tatălui, dar are autoritate peste Duhul Sfânt.

În biserica primară, mărturisirea că Isus Hristos e pe deplin divin reprezenta un aspect crucial al credinței creștine. Celor care mărturiseau *Crezul apostolic* la botez nu li se cerea să declare toate aspectele teologice mai profunde referitoare la lucrările interioare ale Sfintei Treimi. Dar se aștepta ca ei să proclame fără ezitare dumnezeirea lui Hristos. Chiar și astăzi, afirmarea faptului că Isus este cu adevărat și în întregime Dumnezeu reprezintă un semn definitoriu al creștinismului biblic.

După ce am văzut semnificația termenului de „Fi al lui Dumnezeu,” suntem gata să vedem cum indică titlul de „Domn” spre divinitatea lui Isus.

DOMNUL

Când Îl numește pe Isus Domn, Noul Testament traduce cuvântul grecesc *kurios*. *Kurios* era un termen relativ obișnuit, care însemna conducător sau stăpân și era folosit ca formă politicoasă de adresare, cum este în cazul cuvântului „domnule” în românește. Ca atare, *kurios* era atribuit frecvent unor ființe umane, ca în Matei 10:24, Luca 12:36-47, Efeseni 6:5-9 și în multe alte locuri.

În același timp, Noul Testament a folosit cuvântul *kurios* ca nume al lui Dumnezeu, de pildă în Matei 11:25, Luca 1:16, Fapte 2:39 și în multe alte pasaje. Ținând cont de această gamă de înțelesuri, de ce am crede că folosirea cuvântului *kurios* în Noul Testament implică faptul că Isus este divin? De ce nu am crede că se referă doar la autoritatea sau la onoarea Lui pământească?

Cheia pentru modul în care folosește creștinismul cuvântul *kurios* este Vechiul Testament. Scripturile Vechiului Testament au fost scrise în ebraică, dar, cu câteva secole înainte de nașterea lui Hristos, textul ebraic a fost tradus în greacă. Această traducere este numită Septuaginta. Când au tradus Vechiul Testament în greacă, învățații iudei au folosit termenul grecesc *kurios* de 6700 de ori pentru a traduce numele sacru prin care S-a revelat Dumnezeu poporului Său: Iahve. Acest context este absolut crucial pentru a înțelege mărturisirea Noului Testament despre Isus drept *kurios*. Deși termenul *kurios* în sine nu înseamnă neapărat că Isus este divin, utilizarea sa în acest context vechi-testamentar indică limpede divinitatea lui Isus în mai multe texte.

Dr. Keith Johnson

Unul din cele mai uimitoare pasaje din Noul Testament este acela care spune că „orice genunchi se va pleca și orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domnul, spre slava lui Dumnezeu” (Filipeni 2). De fapt, aici Pavel citează din Isaia, unde este un imn de laudă care spune că toți vor mărturisi că Iahve este Domnul. El ia în mod deliberat pasajul din Vechiul Testament și spune că Isus Hristos este Domnul. Astfel este cât se poate de clar că Noul Testament afirmă că Isus Hristos nu este doar un stăpân, ci că trebuie identificat cu Domnul Dumnezeu lui Israel.

Dr. Peter Walker

Ascultați ce a scris Pavel în Romani 10:9 și 13:

Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit ... Fiindcă „oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit” (Romani 10:9, 13).

În versetul 13 din acest pasaj, Pavel citează din Ioel 2:32 pentru a demonstra că toți cei ce cheamă numele lui Isus vor fi mântuiți. Dar în acest verset din Ioel, în Vechiul Testament ebraic, numele Domnului era Iahve, numele propriu al lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, când Pavel a afirmat că Isus este Domnul, a spus că Isus este Iahve, Domnul și Dumnezeul Vechiului Testament.

Printre alte pasaje din Noul Testament care pun semnul egal între Isus și Dumnezeul Vechiului Testament se numără Matei 3, Marcu 1, Luca 3 și Ioan 1, unde Isus este Domnul din Isaia 40, a cărui cale a fost pregătită de Ioan Botezătorul. Vedem aceeași dinamică în Evrei 1:10, unde Domnul Isus este Dumnezeul despre care Psalmul 102:24-25 afirmă că a creat lumea. Și această listă poate continua.

Asta nu înseamnă că de fiecare dată când oamenii L-au numit pe Isus „Domn” în Noul Testament I-au recunoscut divinitatea. Uneori doar au vrut să-i arate respect. Dar când biserica mărturisește în mod oficial că Isus este Domn, așa cum facem în *Crezul apostolic*, afirmăm învățătura biblică conform căreia Isus Hristos este Dumnezeu și că, fiind Dumnezeu, El este un Membru deplin al Sfintei Treimi, cu aceleași atribute divine ca Tatăl și Duhul Sfânt.

Divinitatea lui Hristos are felurite implicații pentru viața creștină. De exemplu, înseamnă că trebuie să Îl recunoaștem pe Isus ca Dumnezeu și să ne închinăm Lui în rugăciunile și cântecele noastre. Înseamnă că trebuie să ne rugăm Lui așa cum ne rugăm Tatălui și Duhului. Și înseamnă că putem găsi o mare mângâiere în siguranța mântuirii noastre, știind că chiar Dumnezeu ne-a răscumpărat din păcat. Acestea și multe alte chestiuni practice din viața creștină se bazează pe credința că Isus este divin.

Având această înțelegere a divinității lui Isus, suntem gata să ne îndreptăm atenția spre modul în care este reflectată umanitatea Lui în *Crezul apostolic*.

UMANITATEA

În ultimele două secole, mulți teologi au acceptat fără greutate că Isus a fost om, dar I-au pus la îndoială *divinitatea*. Însă în primele secole ale bisericii era cel puțin la fel de obișnuit ca oamenii să pună la îndoială *umanitatea* lui Isus. Filozofii răspândite ale vremii înlesneau acceptarea ideii că un zeu se putea *deghiza* în om, însă le era foarte greu să accepte ideea că un zeu putea *deveni* om. Oamenii erau ființe fizice și emoționale. După părerea lor, Dumnezeu nu Și-ar fi compromis slava și demnitatea adoptând o umilă natură umană, de creatură. Din păcate, și multor creștini de azi le vine greu să creadă că Fiul a venit pe pământ și a devenit om întru totul, cu toate slăbiciunile, limitările și fragilitatea naturii umane.

Pentru a demonstra că Isus a fost om întru totul, vom vorbi despre trei trăsături generale ale umanității Lui. În primul rând, vom vorbi despre experiențele Lui omenești. În al doilea rând, vom discuta despre slujba Sa omenească. Și, în al treilea rând, vom spune câteva cuvinte despre natura Lui umană și relația acesteia cu natura Lui divină. Vom începe prin a discuta despre experiențele Lui omenești care sunt enumerate în *Crezul apostolic*.

EXPERIENȚELE

Câteva dintre experiențele lui Isus dovedesc că El a fost cu adevărat om, întrucât doar ființele umane au parte de acestea. Ascultați următoarele afirmații din crez:

**[Isus] S-a zămislit de la Duhul Sfânt,
S-a născut din Maria fecioară;
a pățimit sub Ponțiu Pilat,
S-a răstignit, a murit și S-a îngropat;
S-a coborât în iad,
a treia zi a înviat din morți.**

Aceste experiențe afirmă cel puțin patru aspecte ale umanității lui Isus: nașterea Sa, trupul Său, sufletul Său și învierea Sa. Vom începe prin a privi la generarea Sa, care include zămisirea și nașterea Sa.

Generarea

Crezul apostolic vorbește despre generarea lui Isus astfel:
*[Isus] S-a zămislit de la Duhul Sfânt,
S-a născut din Maria fecioară.*

E drept că anumite detalii referitoare la concepția și nașterea lui Isus au fost foarte neobișnuite. În primul rând, El a fost zămislit de Duhul Sfânt, nu de un tată omenesc. De asemenea, a fost conceput într-un mod care nu a afectat virginitatea mamei Lui. Vom aborda aceste detalii mai pe larg în această lecție. Deocamdată însă vrem să ne concentrăm asupra ideilor de bază ale concepției și nașterii ca experiențe esențialmente umane.

Când afirmă că Isus „a fost zămislit,” *Crezul apostolic* se referă la faptul că Isus a apărut în același fel ca toți oamenii de după Adam și Eva: ca un mic bebeluș în pântecul mamei lui. Pasaje ca Matei 1:18, Luca 2:5-6, Galateni 4:4 și Evrei 10:5 indică faptul că Dumnezeu a format trupul lui Isus în pântecul Mariei la fel cum formează fiecare bebeluș uman.

Luca 1:34-37, relatează această conversație între Maria și îngerul Gabriel referitor la sarcina Mariei:

Maria a zis îngerului: „Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?” Îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine și puterea Celui Prea Înalt te va umbri ... Căci niciun cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere” (Luca 1:34-37).

Și Maria a recunoscut că e nevoie de un miracol ca să conceapă un copil în felul acesta. Și tocmai de un miracol a avut parte.

Conceperea miraculoasă a lui Isus garantează că El este în întregime Dumnezeu și în întregime om, dar nu Îl face mai puțin om. Este

adevărat că această concepție e o minune, probabil una din cele mai mari minuni pe care le-a cunoscut vreodată istoria răscumpărării. Și totuși, după momentul conceperii, creșterea și dezvoltarea Sa în pântec sunt la fel cu ale oricărui alt om. Trecerea Sa prin canalul de naștere: procesul normal de naștere a unui om. Dependența de mama Sa în ce privește hrana, precum și toate celelalte lucruri, începând cu nasul care curge până la schimbarea scutecelor sunt experiențe omenești normale, obișnuite. El este mai mult decât doar om, dar nu mai puțin decât om pe de-a-ntregul.

Dr. Robert G. Lister

S-a argumentat uneori că Isus nu putea fi cu adevărat om, deoarece nu a avut un tată omenesc. Dar nici primii oameni nu au avut tată, și nici mamă la drept vorbind. După cum vedem în Geneza 2, Adam a fost făurit din țărâna pământului, iar Eva a fost creată din coasta lui. Niciunul dintre ei nu a avut părinți. Niciunul nu a fost născut din femeie. Totuși amândoi au fost în întregime și cu adevărat umani. În același fel, Isus a fost în întregime om, cu toate că zămisirea Lui a fost cu totul neobișnuită.

Din ce știm din Scriptură, creșterea lui Isus în pântecul Mariei a fost, de asemenea, un eveniment absolut natural, culminând cu nașterea Sa. El nu a apărut în mod magic, nici nu a coborât din cer în momentul nașterii. Dimpotrivă, Matei 1 și Luca 2 arată că sarcina Mariei a trecut la început neobservată, dar apoi a devenit evidentă. Chiar l-a determinat pe Iosif, logodnicul ei, să-i pună la îndoială fidelitatea, până când Dumnezeu i-a descoperit adevărul într-un vis. Iar rezultatul final a fost că Isus S-a născut ca un bebeluș uman adevărat.

Isus este om pe deplin. Zămisirea miraculoasă a lui Hristos nu-I minimizează în niciun fel adevărata umanitate. De fapt, în zămisirea Sa miraculoasă, Isus ne arată natura umană așa cum a fost menită să fie, deoarece în El vedem că putem fi pe deplin oameni fără a fi păcătoși, și așa vom fi în cer.

Dr. K. Erik Thoennes

După ce am analizat generarea lui Isus, suntem pregătiți să discutăm despre modul în care trupul Său Îi declară natura umană deplină.

Trupul

Aici ne gândim la afirmația *Crezului apostolic* conform căreia:

**[Isus] a pățimit sub Ponțiu Pilat,
S-a răstignit, a murit și S-a îngropat.**

Cu aceste cuvinte, crezul Îi atribuie lui Isus anumite experiențe care nu ar fi fost posibile decât dacă El a fost cu adevărat o ființă umană fizică.

În conformitate cu relatările arestării și răstignirii lui Isus din Matei 27, Marcu 15, Luca 23 și Ioan 18 și 19, Isus a pățit sub Pilat din Pont în diferite moduri. A fost biciuit, obligat să poarte o coroană de spini, scuipat, batjocorit, lovit în mod repetat cu un băț de trestie în cap și obligat să își poarte crucea o parte a drumului către locul execuției.

Suferințele, răstignirea, moartea și îngroparea lui Isus au demonstrat că a fost un om adevărat, cu un trup omenesc fizic – unul care a putut fi bătut, a putut sângera, a putut fi abuzat de către soldați, s-a putut prăbuși extenuat, a putut fi ucis și a putut fi îngropat într-un mormânt atunci când sufletul l-a părăsit.

Faptul că a avut un trup omenesc adevărat este crucial, deoarece dreptatea lui Dumnezeu cerea ca o ființă umană autentică să sufere judecata divină fizică pentru a ispăși păcatele omenirii. Găsim acest accent în locuri precum Romani 7:4, Coloseni 1:21-22 și Evrei 10:10.

Ca un singur exemplu, ascultați aceste cuvinte din Evrei 2:14-17:

Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca ... prin moarte, să facă ispășire pentru păcatele norodului (Evrei 2:14-17).

După cum arată clar acest pasaj, Isus trebuia să aibă carne și sânge, să fie o ființă umană fizică pentru a putea face ispășire pentru noi.

Reținând aceste lucruri legate de generarea și trupul lui Isus, să vedem că sufletul lui Isus l-a completat natura umană.

Sufletul

Scriptura afirmă în mod regulat că oamenii au un trup muritor care găzduiește un suflet nemuritor. Ea vorbește despre sufletul nostru folosind mai mulți termeni, dar cei mai uzuali sunt „suflet” și „duh.” Bazându-se pe Evrei 4:12 și 1 Tesaloniceni 5:23, unele tradiții consideră că „sufletul” și „duhul” sunt părți diferite ale ființei noastre. Dar există aproximativ 200 de versete în care unul dintre acești termeni este folosit cu referire la toate aspectele interioare, imateriale ale ființei noastre. Prin urmare, cel mai bine este să conchidem că cuvintele „suflet” și „duh” se referă la aceeași realitate fundamentală, și anume că omul este format numai din două părți principale: trupul și sufletul.

În Luca 23:46, când era pe moarte, Isus a vorbit despre „sufletul” sau „duhul” Său. Ascultați cuvintele Lui:

Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul (Luca 23:46).

Când a murit pe cruce, Isus a indicat că, deși trupul avea să-I fie pus în mormânt, duhul sau sufletul Său omenesc avea să fie în mâinile lui Dumnezeu Tatăl.

Ca latură spirituală a ființei noastre, sufletul este locul laturii noastre conștiente. Când trupul moare, sufletul e despărțit de trup și rămâne într-o stare conștientă. Iar *Crezul apostolic* afirmă că același lucru l-a s-a întâmplat lui Isus când a murit. În mod concret, se spune:

S-a coborât în iad.

Aici crezul afirmă că, atunci când Isus a murit, sufletul Său conștient, rațional, a fost despărțit de trup. Și, în timp ce trupul a rămas în mormânt, sufletul a coborât în iad. Mai târziu în această lecție vom analiza detaliat semnificația acestei afirmații. Dar deocamdată vrem doar să arătăm că, menționând coborârea lui Isus în iad, *Crezul apostolic* afirmă că a avut suflet omenesc real.

În cele din urmă, pe lângă afirmarea umanității lui Isus prin referiri la generarea, trupul și sufletul Său, *Crezul apostolic* vorbește și despre învierea Sa, în care sufletul Său a fost reunit cu trupul Său.

Învierea

Învierea dovedește că Isus a fost un om real, deoarece reafirmă că existența Sa umană deplină, înălțată, a inclus reunirea trupului Său uman cu sufletul Său uman. Învierea trupului Său a avut loc atunci când sufletul Său uman a intrat în trupul Său omenesc desăvârșit. Da, trupul Său înviat a fost diferit în anumite privințe, deoarece fusese înălțat și nu mai era muritor. Dar asta nu l-a făcut mai puțin fizic sau mai puțin uman. Dimpotrivă, așa cum vedem în 1 Corinteni 15, trupul înviat al lui Isus reprezintă primele roade ale învierii trupești a tuturor credincioșilor. Ca atare, ne arată cum va fi trupul nostru omenesc în viitor.

Ascultați ce a scris Pavel în 1 Corinteni 15:20-23:

Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos, dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos (1 Corinteni 15:20-23).

La fel cum Adam a fost primul om creat, Isus a fost primul om care a înviat într-un trup slăvit. Înaintea Lui alții fuseseră readuși la viață, unii dintre ei înviați chiar de Isus. Iar Enoh și Ilie au fost luați chiar trupește în cer, fără să moară. Dar niciunul dintre aceștia nu primiseră trupuri slăvite, nemuritoare.

Dar, deși este acum slăvit, trupul Lui este încă în întregime uman – tot așa cum noi vom fi în întregime umani după ce Dumnezeu ne va înnoi trupul la marea înviere a morților.

El a fost copilăș. A fost absolut dependent de mama lui în pruncie. A crescut – Luca ne spune că a crescut în înțelepciune și statură și era plăcut înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Ni se spune că a cunoscut aceeași foame pe care o cunoaștem noi, aceeași sete pe care o cunoaștem noi, iar pe crucea de pe Golgota a cunoscut moartea așa cum o cunoaște omul. Totuși, a fost mult mai mult. El nu a fost doar om în totalitate, ci și Dumnezeu în totalitate, iar realitatea este că Isus nu e doar umanitate adevărată, ci și umanitate desăvârșită.

Dr. R. Albert Mohler, Jr.

După ce am văzut umanitatea lui Isus din punctul de vedere al experiențelor Sale, să ne îndreptăm atenția spre slujba Sa omenească menționată în *Crezul apostolic*, și anume slujba de Hristos.

SLUJBA

Slujba lui Isus este menționată în aceste cuvinte în *Crezul apostolic*:

Cred în Isus Hristos.

În creștinismul de azi, mulți credincioși nu sunt conștienți că cuvântul „Hristos” e de fapt titlul slujbei lui Isus, nu o parte a numelui Său personal. În această privință, cuvântul „Hristos” este foarte asemănător cu cuvinte precum „împărat” sau „judecător.”

Vom vorbi despre slujba umană a lui Isus în două părți. Mai întâi, vom trece în revistă contextul Vechiului Testament al slujbei cunoscute ca „Hristos.” În al doilea rând, vom explica cum îndeplinirea acestei slujbe de către Isus indică umanitatea Domnului nostru. Vom începe cu contextul vechi-testamentar al slujbei cunoscute drept „Hristos.”

Contextul vechi-testamentar

Cuvântul românesc „Hristos” este o traducere a cuvântului grecesc *christos*, care la rândul lui reprezintă o traducere a cuvântului ebraic din Vechiul Testament *mashiach* sau „mesia,” care înseamnă „uns.”

În timpul Vechiului Testament, termenul de „uns” era un termen general care putea fi aplicat oricui era numit de Dumnezeu pentru a-L sluji într-o calitate anume. De exemplu, 1 Cronici 16:22 îi identifică pe profeți ca unși. În Leviticul 4:3, 5 și 16 se vorbește despre preoți unși. Iar în 1 Samuel 26:9, 11 și 16, David îl numește pe Saul unsul Domnului, deoarece era împăratul lui Israel.

Ascultați cum descrie Leviticul 21:10-12 ungerea marelui preot:

Preotul care este mare preot între frații lui, pe capul căruia a fost turnat untdelemnul pentru ungere și care a fost închinat în slujba Domnului și îmbrăcat în veșminte sfințite ... untdelemnul ungerii Dumnezeului său este o cunună pe el (Leviticul 21:10-12).

După cum vedem aici, ceremonia de ungere îi consacra pe oameni în slujba lui Dumnezeu.

Una dintre cele mai importante utilizări ale termenului de „uns” în Vechiul Testament se aplica urmașilor lui David care slujeau ca împărați peste Israel și Iuda. Vedem lucrul acesta în locuri ca Psalmul 89:38, 51, Psalmul 132:10, 17 și 2 Cronici 6:42. În timpul vieții lui David, Dumnezeu a făcut un legământ cu el, promițându-i instaurarea unei împărății statornice pe pământ sub domnia unuia dintre urmașii lui. Psalmul 89:3-4

rezumă legământul Domnului cu David în felul acesta:

Am făcut legământ cu alesul Meu - zice Domnul - iată ce am jurat robului Meu David: „Îți voi întări sămânța pe vecie și în veci îți voi așeza scaunul de domnie” (Psalmul 89:3-4).

Este normal să ne întrebăm de ce fiii lui David au pierdut în cele din urmă tronul, deși Dumnezeu li-l făgăduise. Răspunsul este că binecuvântările promise de Dumnezeu în acest legământ erau condiționate de ascultarea fiecăruia dintre urmașii lui David. Această condiționalitate este menționată explicit în 2 Cronici 6:16, Psalmul 89:30-32 și Psalmul 132:12. Așadar, când s-au răzvrătit împotriva Domnului, urmașii lui David și-au pierdut tronul.

De exemplu, în anul 922 î.H., în timpul lui Roboam, nepotul lui David, zece seminții au luat de la dinastia lui David și date lui Ieroboam. Citim despre acest eveniment în 1 Împărați 11 și 12. Semințiile care l-au urmat pe Ieroboam au ajuns să fie cunoscute drept împărăția lui Israel, iar rămășița care l-a urmat pe Roboam a ajuns să fie cunoscută drept împărăția lui .

Mai târziu, în 587 d.H., chiar și împărăția lui Iuda a fost luată de la casa lui David, când urmașul lui, Iehonia, a fost detronat, iar împărăția sa a căzut în totalitate în mâinile babilonienilor.

Cam în această perioadă, mulți profeți au prezis că Dumnezeu va trimite un mare „mesia” sau „uns.” El avea să fie un mare împărat, descendent al lui David, care avea să restabilească și să reunească împărățiile lui Israel și Iuda.

În Vechiul Testament, personalitatea care a devenit cunoscută ca Mesia era împăratul – împăratul din spița lui David. David a primit un legământ de la Dumnezeu, în care i s-a promis că într-o bună zi Dumnezeu va ridica un împărat care urma să aibă o relație unică, specială, de „fiu al lui Dumnezeu” – o relație cu El ca Fiu al Său, care va domni pe veci pe tronul lui David și va instaura dreptatea și neprihănirea. De aceea, când vorbim despre Mesia Vechiului Testament, ne referim la un împărat – împăratul suprem, împăratul care avea să aducă mântuirea și eliberarea.

Dr. Mark Strauss

Mulți profeți ai Vechiului Testament au vorbit despre Mesia sau Hristos ca descendent al lui David care avea să-i întoarcă pe exilați în Țara Făgăduinței și să aducă cele mai mari binecuvântări ale lui Dumnezeu peste poporul restabilit. De exemplu, găsim acest tip de profeții în Ieremia 23:5-8, 30:8-9 și 33:14-17. Le găsim în Ezechiel 34:20-31 și 37:21-28. De asemenea, le citim în Zaharia 12 și 13. Ca un singur exemplu, ascultați Ieremia 23:5-6:

„Iată vin zile”, zice Domnul, „când voi ridica lui David o Odraslă neprihănită. El va împărăți, va lucra cu înțelepciune și va face

dreptate și judecată în țară. În vremea Lui, Iuda va fi mântuit și Israel va avea liniște în locuința lui” (Ieremia 23:5-6).

Prin profeții de felul acesta, Vechiul Testament a încurajat poporul lui Dumnezeu să tânjească după Mesia – un împărat uns din spița lui David, care avea să-l salveze de la suferință și să-l ducă în binecuvântările slăvite ale lui Dumnezeu.

Reținând aceste lucruri despre contextul vechi-testamentar al slujbei de Mesia, suntem gata să explorăm cum indică împlinirea acestei slujbe spre umanitatea lui Isus.

Împlinirea în Isus

Noul Testament vorbește despre Isus ca Hristos în mai mult de 500 de locuri. Prin urmare, este aproape de la sine înțeles că, din punctul de vedere al creștinismului, El este marele Mesia așteptat de Vechiul Testament. Dar, pentru a înlătura orice dubiu, există două pasaje în Evanghelia după Ioan în care Isus este numit „Mesia” și în care Ioan explică faptul că „Mesia” înseamnă același lucru ca „Hristos.” Aceste pasaje sunt Ioan 1:41 și Ioan 4:25-26. Să privim doar la unul dintre ele pentru a dovedi această afirmație.

Ascultați cuvintele conversației lui Isus cu femeia de la fântâna din Samaria din Ioan 4:25-26:

„Știu,” i-a zis femeia, „că are să vină Mesia, (căruia I se zice Hristos); când va veni, El are să ne spună toate lucrurile.” Isus i-a zis: „Eu, cel care vorbesc cu tine, sunt Acela” (Ioan 4:25-26).

Aici Isus a recunoscut în mod explicit că El este Mesia cel profețit de Vechiul Testament. Iar Ioan a explicat că, în greacă, termenul uzual pentru Mesia este *christos*, tradus aici prin „Hristos.” Acest lucru ne spune că oricând găsim că Isus este numit „Hristos,” ar trebui să înțelegem că El este Mesia profețit în Vechiul Testament.

Dar cum dovedește rolul de Mesia sau Hristos al lui Isus că El este cu adevărat uman? De ce nu putea Dumnezeu să vină pur și simplu pe pământ, în slava Sa divină, și să Își mântuiască poporul? Sau de ce nu putea trimite un înger care să conducă poporul ales de El?

Ei bine, în conformitate cu profețiile Vechiului Testament, Mesia trebuia să fie om, deoarece trebuia să fie un fiu al lui David. Așa cum am văzut, Dumnezeu făcuse un legământ cu David, specificând că unul din descendenții lui avea să domnească peste Israel pe veci. Și, desigur, toți descendenții lui David erau oameni.

Dumnezeu formează relații cu păcătoșii prin legământ. El face acest lucru de bună voie, nu are nicio obligație. Inițiativa Îi aparține. Este o alegere suverană a lui Dumnezeu să intre în legământ cu noi prin mijlocirea fiului Lui. Odată ce Dumnezeu intră într-un legământ, desigur că El este obligat să respecte condițiile legământului, indiferent dacă acestea sunt pentru binecuvântare sau pentru blestem. El nu are libertatea să încalce acel legământ.

Dr. Derek W. H. Thomas

Indiferent cât de surprinzător ar părea, Dumnezeu S-a obligat cu adevărat conform hotărârii Sale. Oricând face un legământ, El este obligat să îi respecte condițiile. El alege să Se oblige în felul acesta, ca mijloc de a-Și împlini voia veșnică pentru poporul Său de legământ. Dar, chiar dacă legământul Îl obligă, tot e o expresie a voinței Sale libere.

Dr. Paul Chang

În cazul legământului cu David, Dumnezeu S-a obligat să trimită un Mesia uman pentru a-Și mântui poporul. Iar acel Mesia a fost Isus.

Un al doilea motiv este că doar un fiu uman al lui David putea fi jertfa ispășitoare pentru poporul Lui. Așa cum am văzut, Evrei 3:14-17 indică faptul că Mesia trebuia să fie om. Mai mult, Isaia 53 adaugă cerința ca ispășirea să fie făcută de către un fiu uman al lui David.

Un al treilea motiv pentru care Mesia trebuia să fie om este că El trebuia să fie al doilea Adam. Adică, El trebuia să reușească acolo unde Adam eșuase.

Când a creat omenirea, Dumnezeu l-a așezat pe Adam în poziția de cap al întregii rase și a desemnat omenirea să transforme lumea în împărăția Lui. Dar Adam a păcătuit, aruncând omenirea în păcat și făcându-ne incapabili să îndeplinim sarcina ce ne-a fost încredințată. Geneza 1-3 relatează această întâmplare, iar Romani 5:12-19 îi explică semnificația mai profundă. La rândul lor, cărțile istorice ale Vechiului Testament consemnează cum omenirea căzută a încercat mereu să construiască împărăția lui Dumnezeu de-a lungul timpului și a eșuat.

Totuși cerințele Tatălui nu se schimbaseră – oamenii erau încă răspunzători pentru construirea împărăției lui Dumnezeu. De aceea, în cele din urmă Tatăl L-a trimis pe Fiul Său pentru a rezolva problema. Fiul a venit pentru a construi Împărăția pentru noi. Dar, pentru a putea construi în numele nostru – pentru a ne lua locul – trebuia să fie om. Prin viața Lui neprihănită, prin moartea Sa ispășitoare, prin învierea în putere și prin întronarea cerească, Isus a reușit acolo unde Adam și noi ceilalți eșuaserăm. El a devenit al doilea Adam al omenirii. Iar când noi suntem uniți cu Isus prin credință, succesul Lui devine succesul nostru și puterea Lui devine împuternicirea noastră. Suntem readuși în rolul demn, important, de construire a Împărăției lui Dumnezeu.

Până acum în discuția noastră despre umanitatea lui Isus, am vorbit despre diversele Sale experiențe omenești, precum și despre slujba omenească de Mesia sau Hristos. Acum suntem gata să vorbim despre natura umană a lui Isus și despre relația ei cu natura Sa divină.

NATURA

Când afirmăm că Isus are o natură umană, spunem că El posedă toate atributele și trăsăturile esențiale de om – lucruri precum un trup omenesc și un suflet omenesc rațional.

De-a lungul istoriei bisericii s-au purtat multe bătălii teologice cu privire la natura umanității lui Hristos. A fost El în întregime om în toate privințele? A avut un trup real din carne și sânge sau doar a părut a fi om? A avut un suflet omenesc adevărat sau persoana Lui divină a locuit într-un trup gol? Întrebări de felul acesta pot părea destul de tehnice și misterioase sau chiar neimportante. Dar uneori dezbaterile referitoare la natura umană a lui Hristos au amenințat să dezbină biserica. Au fost subiectul multor concilii teologice și piatra de poticnire pentru o mulțime de secte eretice. Chiar și astăzi, înțelegerea greșită a umanității lui Hristos poate submina evanghelia. Așadar, este important pentru orice creștin să înțeleagă cel puțin aspectele de bază ale naturii Lui umane.

Teologia creștină fidelă a afirmat cu consecvență că Isus este pe deplin om în toate privințele: are trup și suflet, a fost supus bolii, rănirii și morții, a avut limitări fizice normale și așa mai departe.

Dar când vorbim despre Isus în felul acesta, imaginea se complică rapid, deoarece El este diferit de alți oameni din câteva puncte de vedere importante. În primul rând, Isus este un om desăvârșit, în timp ce noi, ceilalți, suntem imperfecti. Acest lucru are ca rezultat câteva diferențe semnificative. De exemplu, toate celelalte ființe umane au păcătuit. Găsim această temă în 1 Împărați 8:46, Psalmul 130:3, Psalmul 143:2, Romani 5:12, Galateni 3:22 și în multe alte pasaje. Ca un singur exemplu, să analizăm cuvintele din Romani 3:10-12:

Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar. Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar (Romani 3:10-12).

Dar Isus este altfel. El a fost născut fără păcat și a trăit o viață desăvârșită, fără păcat. Biblia vorbește în mod concret despre neprihănirea Sa în pasaje ca Evrei 4:14-15 și 9:14. Așadar, cum împăcăm această idee cu afirmația că Isus a avut o natură cu adevărat și în întregime omenească? Ei bine, răspunsul simplu este că comiterea păcatului sau chiar capacitatea de a păcătui nu sunt *esențiale* pentru a fi uman.

Este adevărat că la început Dumnezeu a creat omenețea cu capacitatea de a păcătui. Adam și Eva au dovedit lucrul acesta în Geneza 3, când au mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului. Dar trebuie să recunoaștem că și înainte de a păcătui ei erau umani. Prin urmare, este posibil să existe o ființă umană care *nu păcătuiește*.

De fapt, atunci când vom muri și vom merge în cer, ne vom pierde *capacitatea* de a păcătui, după cum ne învață Evrei 12:23. Totuși vom rămâne în întregime umani. Așadar, deși păcatul ne caracterizează în această lume căzută, el nu ne va caracteriza în lumea viitoare. Și, de aceea, păcătoșenia nu reprezintă un atribut esențial al umanității. Acesta este motivul pentru care afirmăm că natura umană a lui Isus include toate atributele și trăsăturile *esențiale* pentru a fi uman.

Un alt lucru care îl diferențiază pe Isus este faptul că El este singurul care posedă două naturi: o natură umană și o natură divină. Orice altă ființă umană are o singură natură: o natură umană. Dar Isus este atât Dumnezeu, cât și om, fiind în întregime om și în întregime Dumnezeu în același timp.

Biblia nu spune în mod explicit cum sunt unite cele două naturi ale lui Hristos în Persoana Sa. Iar dificultățile implicate de explicarea acestei uniri au provocat multe controverse în biserica primară. Totuși, în cele din urmă biserica a convenit asupra unui limbaj care afirmă atât că Hristos este o singură Persoană, cât și că are două naturi, fără a depăși Scriptura în descrierea detaliilor.

Termenul tehnic pe care îl folosim pentru a descrie existența unei naturi umane și a uneia divine în Persoana lui Hristos este „unire ipostatică.” Deși poate părea un termen ciudat pentru urechile moderne, îl putem înțelege dacă ne gândim la modul în care a fost folosit în biserica primară. În biserica primară, *hypostasis* era unul din cuvintele folosite în mod obișnuit cu referire la ceea ce noi numim o persoană, îndeosebi cu privire la o Persoană a Sfintei Treimi.

De exemplu, în capitolul 18 al lucrării *Despre Duhul Sfânt*, Bazil, un părinte al bisericii din secolul al IV-lea, a folosit cuvântul *hypostasis* în felul următor:

Există un Dumnezeu și Tată, un Singur născut și un Duh Sfânt.

Noi proclamăm fiecare dintre aceste ipostaze separat.

Aici, Bazil vrea să spună același lucru pe care l-am afirmat noi dacă am zice: „Noi proclamăm fiecare persoană separat.” Așadar, doctrina unirii ipostatice se ocupă de unirea unei naturi divine cu o natură umană în ipostaza sau Persoana lui Dumnezeu Fiul. Într-o formulare exactă, avem următoarea afirmație:

Isus este o Persoană cu două naturi distincte (o natură divină și o natură umană), fiecare natură păstrându-și propriile atribute.

Dumnezeu Fiul a avut întotdeauna divinitatea întregă cu toate atributele ei. Iar când a fost conceput și născut ca om, El a adăugat persoanei Sale toate atributele esențiale ale omului, cum sunt trupul și sufletul.

Un pasaj din Noul Testament care vorbește despre unirea ipostatică este Filipeni 2:5-7, unde Pavel a scris aceste cuvinte:

Hristos Isus, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, ... S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor (Filipeni 2:5-7).

Aici Pavel spune clar că Isus a existat ca Dumnezeu, având o natură divină deplină. Apoi, El S-a întrupat, adăugând o natură umană celei divine pe care o avea deja. Afirmația lui Pavel că Isus „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși” sau, mai literal, „S-a golit pe Sine,” i-a derutat uneori pe creștini.

Unii au considerat în mod greșit că Isus *și-a lăsat deoparte* slava sau chiar natura Sa divină. Dar, așa cum am văzut în lecțiile anterioare, acest lucru este imposibil. Natura lui Dumnezeu este imuabilă. Dumnezeu nu poate să își lase deoparte niciunul din atributele esențiale, cu atât mai puțin întreaga Sa natură.

Din fericire, Pavel a explicat foarte clar semnificația acestei expresii folosind două sintagme participiale: luând natura unui rob și fiind făcut după asemănarea omului. Aceste expresii ne spun *cum* „S-a dezbrăcat [Isus] pe Sine Însuși” sau *cum* „S-a golit pe Sine.” În mod concret, Isus S-a golit pe Sine nu *pierzându-și* natura divină, ci îmbrăcând

o natură *suplimentară* – o natură umană care nu a *înlocuit*, ci doar a *învăluit* slava Sa divină.

Probabil că cea mai faimoasă afirmație care explică unirea ipostatică a fost crezul conciliului ecumenic care s-a întrunit în anul 451 d.H. în Calcedon, în nordul Asiei Mici. Conciliul de la Calcedon s-a întrunit pentru a apăra doctrinele tradiționale ale Persoanei și naturii lui Hristos și pentru a nega diverse erezii referitoare la acestea.

Afirmația formulată de conciliu este cunoscută sub diferite denumiri, inclusiv *Crezul calcedonian* sau „Simbolul” și *Definiția de la Calcedon*. Ascultați acest extras:

Domnul nostru Isus Hristos [e] desăvârșit în dumnezeire, dar și în umanitate, Dumnezeu adevărat și om adevărat, cu suflet rațional și cu trup ... în toate asemenea nouă, afară de păcat ... trebuie mărturisit în două naturi distincte, neschimbătoare, indivizibile, inseparabile, deosebirea naturilor nefiind nicidecum eliminată din pricina unirii, ci păstrându-se însușirile fiecărei naturi, într-o singură persoană și o singură existență.

Mare parte din limbajul *Crezului calcedonian* este foarte tehnică, dar îl putem rezuma în două puncte. Pe de o parte, Isus are o singură persoană. El nu are două persoane sau două minți, ca și cum o persoană umană ar fi găzduit o persoană divină în trupul ei. Și nu este o persoană care e o combinație sau un hibrid între două persoane sau minți distincte, ca și cum o persoană divină s-ar fi unit cu o persoană omenească. El este și a fost întotdeauna aceeași Persoană veșnică cunoscută drept Fiul lui Dumnezeu.

În același timp, Isus are două naturi distincte: o natură umană și una divină. Ambele sunt întregi și complete, tot așa cum natura Tatălui este în întregime divină, iar natura oamenilor este în întregime umană. Isus posedă fiecare atribut care e esențial dumnezeirii și fiecare atribut care e esențial umanității.

Mai mult, cele două naturi ale lui Isus sunt distincte una de alta. El nu are o natură hibridă care combină atributele divine cu cele omenești, iar atributele Lui umane nu Îi împiedică atributele divine, iar cele divine nu Îi sporesc atributele umane. Fiecare natură rămâne întru totul neschimbată.

Ceea ce mi se pare de mirare este modul în care Epistola către evrei accentuează importanța crucială ca mijlocitorul dintre Dumnezeu și om, Marele Preot, să fie pe deplin Dumnezeu și pe deplin om. El este veșnic Dumnezeu, Creatorul care susține toate lucrurile prin cuvântul puterii Sale. El este pe deplin Dumnezeu. Iar apoi, spune epistola, de dragul nostru, pentru că avem nevoie de un mare preot care e pe deplin om, El dobândește carne și sânge ca ale noastre. El este fratele nostru. El poate mijloci pentru noi din poziția celui care ne împărtășește natura umană, care a suportat fiecare încercare și ispită cu ascultare absolută și care știe ce înseamnă să fii supus încercărilor omenești. Deci avem nevoie de un mare preot uman, de un frate. De asemenea, avem nevoie de un mare preot divin care trăiește veșnic pentru a mijloci pentru noi. Le avem pe toate acestea în Persoana lui Isus Hristos.

Dr. Dennis Johnson

Umanitatea lui Hristos are multe implicații pentru modul în care trăim ca ucenici ai Lui. După cum a scris Pavel în 1 Timotei 2:5, ea înseamnă că avem un mediator uman eficace între noi și Dumnezeu, astfel încât prin moartea Lui putem fi iertați, trăind ca persoane pe deplin împăcate cu Tatăl. Și, așa cum ne învață Pavel în Romani 5:12-19, înseamnă că, în calitate de al doilea Adam, Isus a constituit o nouă rasă umană din cei care au încredere în El, readucându-i într-o poziție de cinste și demnitate în cadrul creației. De aceea, acum avem puterea de a trăi într-un fel plăcut lui Dumnezeu și de a schimba lumea pentru a o face să semene mai mult cu împărăția Lui cerească. Iar la nivel individual, când ne luptăm cu păcatul și suferința, ne putem apropia cu încredere de tronul harului, știind că Mântuitorul nostru pe deplin uman ne înțelege și are milă de durerile și slăbiciunile noastre, ceea ce-l face să fie dornic să ne răspundă în așa fel încât să ne ușureze suferința, să ne zidească caracterul și să ne mărească răsplățile veșnice. Acestea sunt doar câteva dintre nenumăratele modalități în care umanitatea deplină a lui Hristos ne afectează viața.

Până aici am explorat atât divinitatea lui Isus Hristos, cât și umanitatea Lui. Acum suntem gata să ne concentrăm asupra lucrării lui Hristos menționate în *Crezul apostolic*.

LUCRAREA

În ultimele câteva sute de ani a fost ceva obișnuit ca teologii să discute despre lucrarea lui Isus folosind două idei. În primul rând, este vorba despre umilirea Sa, în care El S-a smerit, acceptând să preia o natură umană fragilă și să sufere pe pământ pentru a răscumpăra omenirea căzută. În al doilea rând, este vorba despre înălțarea Sa, în care Dumnezeu Tatăl a dezvăluit slava divină ascunsă a lui Hristos și I-a adăugat mai multă slavă și laudă. Aceste categorii nu sunt menționate explicit în *Crezul apostolic*, dar sunt foarte utile în analizarea lucrării lui Isus.

Când analizăm în această lecție lucrarea lui Isus, ne vom ocupa prima dată de umilirea Lui, acele lucruri care I-au ascuns sau învăluit slava. Apoi vom analiza înălțarea Sa, lucrarea care I-a dezvăluit slava și care va duce la și mai multă slavă în viitor. Vom începe cu umilirea lui Hristos în timpul lucrării Lui pământești.

UMILIREA

Lucrarea de umilire a lui Isus este menționată în următoarele cuvinte din *Crezul apostolic*:

**[El] S-a zămislit de la Duhul Sfânt,
S-a născut din Maria fecioară;
a pățimit sub Ponțiu Pilat,
S-a răstignit, a murit și S-a îngropat;
S-a coborât în iad.**

În fiecare din aceste lucrări, Fiul lui Dumnezeu a făcut ca slava Lui să fie învăluită și ascunsă vederii și S-a supus suferinței și înjosirii. Deoarece natura divină a Fiului este imuabilă, ea nu putea fi umilită. Așadar, umilirea Lui s-a limitat la natura Sa umană. Cu toate acestea, fiindcă natura Lui umană este unită perfect cu Persoana Sa, *Persoana Sa* divină a cunoscut pe deplin umilirea.

În această lecție vom rezuma lucrările de umilire ale lui Isus sub două titluri: întruparea Sa și pătimirea Sa. Vom începe cu întruparea Sa, când a venit pe pământ ca ființă umană.

Întruparea

Termenul teologic de „întrupare” se referă la faptul că Isus a dobândit în mod permanent o natură umană. Cuvântul „întrupare” înseamnă ad litteram „a dobândi trup,” adică un trup omenesc. Dar, așa cum am văzut, teologia creștină a susținut mereu că Isus a dobândit și un suflet omenesc. Prin urmare, când vorbim despre întrupare în teologie, în general ne referim la întreaga natură umană a lui Isus. Scriptura vorbește despre întruparea lui Hristos în multe locuri, cum ar fi Ioan 1:1 și 14, Filipeni 2:6-7 și Evrei 2:14-17.

Ioan 1:1 și 14 constituie probabil sursa termenului tehnic de „întrupare.” Ascultați ce a scris Ioan acolo:

La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu ... Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi (Ioan 1:1, 14).

Observați că Ioan a zis că Fiul lui Dumnezeu „S-a făcut trup” – înțelesul literal al întrupării. El a vrut să spună că Isus Și-a asumat o natură umană reală, inclusiv un trup omenesc real.

În *Crezul apostolic*, lucrările asociate cu întruparea lui Isus sunt zămislirea și nașterea Sa. Anterior am vorbit despre aceste evenimente din punctul de vedere al generării lui Isus și am arătat că ele Îi dovedesc umanitatea. Acum vrem să reanalizăm aceleași evenimente, dar din perspectiva lucrării lui Isus ca Mesia. De ce a fost necesară întruparea? Ce a realizat Isus prin ea?

Scriptura ne învață că lucrarea de întrupare a realizat cel puțin trei lucruri: în primul rând, I-a dat lui Dumnezeu Fiul dreptul legal de a fi împăratul davidic; în al doilea rând, I-a dat mila și înțelegerea de care avea nevoie pentru a putea fi un mare preot eficace; în al treilea rând, a fost necesară pentru ca Isus să devină jertfa ispășitoare pentru păcat. Să analizăm pe scurt fiecare dintre aceste aspecte, începând cu faptul că împăratul davidic trebuia să fie om.

Am menționat deja că Mesia trebuia să fie om pentru ca Dumnezeu să Își țină promisiunile făcute lui David. Așadar, acum vom analiza cum I-a dat lucrarea de întrupare a lui Isus dreptul la tronul lui David. Problema este că dreptul legal de a moșteni tronul lui David nu putea fi moștenit decât de fii. Prin urmare, Isus putea pretinde tronul lui David doar dacă avea un tată omenesc care se trăgea din David.

Pentru a rezolva această problemă, Isus S-a întrupat prin Fecioara Maria, care era logodită cu Iosif. Și, așa cum vedem în genealogiile lui Isus din Matei 1 și Luca 3, Iosif era un descendent legal direct al lui David. Așadar, când Iosif s-a căsătorit cu Maria și L-a adoptat pe Isus, Isus a dobândit genealogia legală a lui Iosif și, împreună cu ea, dreptul de a fi împăratul mesianic.

Pe lângă faptul că I-a dat dreptul legal de a fi împăratul davidic, întruparea I-a dat lui Dumnezeu Fiul mila și înțelegerea de care avea nevoie pentru a fi un mare preot eficace pentru poporul Său.

Biblia ne spune că întruparea lui Isus L-a făcut un mare preot sensibil la neputințele noastre. Iar asta înseamnă că este un mare preot mai eficace decât ar fi fost sau ar fi putut fi dacă nu ar fi cunoscut pe deplin ce înseamnă să fii om și nu ar fi simțit asta cu noi și pentru noi. Acest lucru se manifestă în multe feluri. Unul este că Isus a întâmpinat în această lume căzută aceleași probleme ca noi, că Dumnezeu întrupat cunoaște același fel de dureri, mâhniri, dezamăgiri, trădări și răni pe care le cunoaște oricine trăiește în această lume căzută. Nu este doar o teorie pentru El, nu e ceva de care S-a ținut deoparte în adâncimile spațiului, în trecutul prăfuit al veșniciei, și cu privire la care emite speculații. Este ceva ce a cunoscut personal, venind în lume în biata noastră carne, în bietul nostru sânge.

Dr. J Ligon Duncan III

Autorul Epistolei către evrei a discutat acest aspect al întrupării în Evrei 2:17-18. Iată ce a scris el acolo:

[Isus] a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere ... Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți (Evrei 2:17-18).

Pe lângă faptul că I-a dat dreptul de a fi împăratul davidic și experiența necesară pentru a fi un mare preot eficace, întruparea I-a dat lui Isus posibilitatea să devină o jertfă de ispășire pentru păcatele poporului Său.

După cum am văzut mai devreme în această lecție, Isus trebuia să fie om pentru a muri în locul poporului Său. Dar de ce era umanitatea Lui atât de importantă pentru ispășire? Răspunsul este că Dumnezeu impusese moartea omului ca pedeapsă pentru păcatul lui. Scriptura ne învață asta în Geneza 2:17, Romani 5:12 și 6:23, Iacov 1:15 și în multe alte locuri. Începând de la Adam, păcatul s-a răspândit în întreaga rasă umană și a adus pedeapsa legală reprezentată de moartea omului. De aceea numai o moarte omenească adevărată, în carne și oase, putea satisface cerința lui Dumnezeu.

Ascultați cum a explicat Pavel legătura dintre umanitatea lui Isus și mântuirea noastră în Romani 5:15-19:

Dacă prin greșeala unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belșug celor mulți ... Dacă deci prin greșeala unuia singur moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos!) ... Căci, după cum prin neascultarea unui singur om cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om cei mulți vor fi făcuți neprihăniți (Romani 5:15-19).

În nenumărate rânduri Pavel a accentuat faptul că neprihănirea omenească a lui Isus a reprezentat replica și remediul păcatului omenesc al lui Adam. Pavel a arătat cât se poate de clar că Isus trebuia să fie om pentru a repara ce stricase Adam. El trebuia să fie om pentru a lua pedeapsa impusă de Dumnezeu omeniției și pentru a-Și răspândi neprihănirea în alți oameni.

Uneori noi, ca creștini evanghelici conservatori, accentuăm atât de mult divinitatea lui Hristos încât uităm că de fapt umanitatea Lui este cea care ne mântuiește. Pentru că a devenit o ființă umană adevărată, Isus a putut să sufere și să moară pentru noi, pentru păcatele noastre. Așadar, umanitatea lui Isus este esențială pentru mântuirea noastră.

Dr. Mark Strauss

Reținând aceste lucruri despre întruparea lui Isus, să discutăm despre pătimirea Sa, cel de-al doilea aspect al lucrării Sale de umilire menționat în *Crezul apostolic*.

Pățimirea

Termenul teologic de „pățimire” vine din verbul grecesc *pascho*, care înseamnă „a suferi.” Se referă la suferința și moartea lui Isus, începând cu noaptea arestării Sale. Pățimirea lui Isus e menționată în următoarele cuvinte ale *Crezului apostolic*.

**A pățimit sub Ponțiu Pilat,
S-a răstignit, a murit și S-a îngropat;
S-a coborât în iad.**

Majoritatea creștinilor știu despre arestarea, suferința și răstignirea lui Isus. De aceea, în loc să analizăm aici aceste detalii, ne vom concentra asupra motivului pentru care Isus S-a supus acestor evenimente.

Referitor la suferința lui Isus, Scriptura spune că a fost necesară pentru ca El să învețe ascultarea și să fie plăcut lui Dumnezeu Tatăl. Așa cum citim în Evrei 5:8:

[Isus] a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit (Evrei 5:8).

Și așa cum a scris Petru în 1 Petru 2:20-21:

Dacă suferiți cu răbdare când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui (1 Petru 2:20-21).

Prin suferința Lui, Hristos a împlinit voia Tatălui, și astfel I-a devenit plăcut. Ascultând în mod desăvârșit de Tatăl, El a câștigat o răsplată veșnică – răsplată pe care acum o împarte binevoitor cu noi.

Dar tratamentul suferit de Hristos sub conducerea lui Pilat nu s-a încheiat cu suferința Sa, ci a mers mai departe, până la moartea Sa prin răstignire. Probabil că acesta este cel mai cunoscut aspect al lucrării de umilire a lui Hristos, și pe bună dreptate: moartea Sa a fost cea care a ispășit pentru păcatul nostru și ne-a obținut mântuirea.

Moartea Domnului Isus pentru păcat (așa e prezentată pe parcursul întregului Nou Testament) a funcționat, dacă putem spune așa, pentru că El a devenit înlocuitorul nostru penal. „Înlocuitor” înseamnă că ne-a luat locul, iar „penal” indică faptul că ne-a luat locul suferind judecata, pedeapsa pe care o meritam cu toții pentru că am încălcat legea lui Dumnezeu – adică pedeapsa cu care ne-a amenințat Dumnezeu pentru încălcarea legii Sale. Natura lui Dumnezeu, adică sfințenia Lui, cere ca acolo unde a fost păcat să fie pedeapsă. Iar modul minunat, înțelept, iubitor de mântuire pe care Dumnezeu l-a plănuțit a fost să abată pedeapsa de pe umerii noștri vinovați, dacă putem spune așa, asupra umerilor nevinovați, fără cusur, ai Fiului Său întrupat, care împlinește astfel modelul jertfei unor animale fără cusur, cerută în perioada Vechiului Testament.

Dr. J. I. Packer

Apostolul Pavel a descris adesea răstignirea ca esența evangheliei. Vedem lucrul acesta în locuri ca Romani 6:6, 1 Corinteni 1:17-18, Galateni 6:14 și Coloseni 1:20. Ca să dăm un singur exemplu, ascultați cuvintele lui din Galateni 2:20-21:

Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc ... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine. Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu; căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos (Galateni 2:20-21).

Moartea lui Hristos a fost lucrarea centrală care ne-a obținut mântuirea. Și, din acest motiv, ea a fost evenimentul central al prezentării evangheliei pe parcursul istoriei.

După răstignirea lui Isus, trupul Lui a fost îngropat într-un mormânt, unde a rămas lipsit de viață timp de trei zile. Fiind în întregime om, Isus a trecut prin experiența

omenească normală a morții. *Crezul apostolic* consemnează acest eveniment prin cuvintele „S-a coborât în iad.” Atunci trupul lui Isus a rămas în mormânt, în timp ce sufletul lui S-a coborât în locuința morților.

Trebuie menționat că teologii de azi nu sunt întru totul de acord cu privire la semnificația expresiei „S-a coborât în iad.” Multe biserici din zilele noastre spun că înseamnă doar că Isus a fost îngropat. Dar pare limpede că nu aceasta este semnificația intenționată de *Crezul apostolic*.

În primul rând, crezul menționează *atât* faptul că Isus a fost îngropat, *cât și* faptul că S-a coborât în iad. După toate aparențele, aceste propoziții sunt puncte separate și consecutive ale relatării istorice.

În al doilea rând, deși este adevărat că termenul „iad” poate însemna pur și simplu „sub pământ,” folosirea sa în Scriptură și în scrierile bisericii primare face referire aproape întotdeauna la lumea subterană care conține sufletele morților. Putem considera că acesta era înțelesul implicit în biserica primară – înțelesul pe care îl dădeau de regulă primii creștini cuvântului „iad.”

Din aceste motive, cel mai bine este să conchidem că intenția *Crezului apostolic* este să arate că sufletul lui Isus S-a coborât cu adevărat în lumea subterană între momentul morții și cel al învierii Sale. Dar care era *natura* acestui iad?

În lumea antică, universul era adesea descris folosind imaginea unei structuri verticale. Pământul, locuit de ființele umane, era la mijloc. Raiul, tărâmul lui Dumnezeu și al îngerilor Săi, era considerat a fi în cer. Iar sub pământ era tenebroasa lume subterană unde locuiau toate sufletele celor morți. În Vechiul Testament ebraic, acesta era denumit în mod obișnuit *sheol*; în Noul Testament grecesc și în traducerea în greacă ale Vechiului Testament, era numit de obicei *hades*.

În Vechiul Testament se spune că atât sufletele celor buni, cât și ale celor răi locuiesc acolo, în așteptarea judecării finale. Dar în Noul Testament *hades* se referă de obicei la locuința sufletelor rele, ca în Luca 10:15. Cu toate acestea, cel puțin înainte de învierea lui Isus, și Noul Testament confirmă că sufletele celor drepti erau în *hades*. Cel mai remarcabil exemplu, Fapte 2:27-29, vorbește despre neprihănitul împărat David ca fiind în *hades*.

Asta nu înseamnă că toți cei din *hades* sau iad erau tratați la fel. Pilda lui Isus despre Lazăr și omul bogat, pe care o găsim în Luca 16:19-31, indică faptul că o mare prăpastie despărțea sufletele celor răi de sufletele celor neprihăniți. Și, în timp ce cei răi sufereau în chinuri, cei neprihăniți erau mângâiați. În această pildă, Avraam era în locul de mângâiere. Din acest motiv, teologii au numit adesea această parte din *hades* „Partea lui Avraam” sau, mai literal, „Sânul lui Avraam.”

Tertulian, unul din părinții bisericii, care a scris la începutul secolului al III-lea, a exprimat credința comună în această împărțire a *hades*-ului. Ascultați ce a scris în capitolul 17 al lucrării *Despre învierea trupului*:

Faptul că sufletele sunt chiar acum supuse chinului și binecuvântării în Hades ... este dovedit de cazul lui Lazăr.

Iar părintele bisericii Ignațiu, scriind în anul 107 d.H., are de spus următoarele în *Epistola către tralieni*:

Prin cei de sub pământ, [adică] mulțimea celor care au înviat împreună cu Domnul. Căci Scriptura spune: „Multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat,” mormintele lor fiind deschise. Într-adevăr, El a coborât singur în Hades, dar a înviat însoțit de o mulțime și a sfâșiat acel mijloc de despărțire care existase de la începutul lumii.

Așadar, atunci când afirmă că Isus a coborât în iad, cel mai probabil crezul vrea să spună că sufletul Lui omenesc a coborât în locul sufletelor răposate. În mod concret, El a coborât în zona rezervată pentru sufletele celor neprihăniți, nu în cea unde sunt chinuți cei răi. Șederea lui Isus în această parte a iadului a fost o etapă necesară a lucrării Sale, deoarece sufletul Lui a fost astfel supus pedepsei judiciare a adevăratei morți omenesti.

Pătımirea lui Isus ne arată ce înseamnă să fii cu adevărat om într-o lume căzută. Dacă până și Domnul nostru desăvârșit a trebuit să sufere când S-a împotrivit păcatului și a plătit pentru acesta, atunci sigur că și noi, care suntem imperfecti, vom suferi. De fapt, așa cum a scris Pavel în 2 Timotei 3:12, suferința este garantată tuturor celor care caută să ducă o viață evlavioasă. Dar Scriptura arată și că, atunci când suferim, Hristos suferă. Asta înseamnă că El simte durerea noastră și dorește să ne mângâie. Așa cum ne învață Pavel în Coloseni 1:24, în cele din urmă, suferința lui Hristos prin noi va fi completă. Iar când acest lucru se va întâmpla, El Se va întoarce în slavă, iar noi ne vom primi moștenirea veșnică. Suferința noastră nu este fără scop, ci este un mijloc pe care Dumnezeu îl folosește pentru a realiza restabilirea întregi creații.

După ce am văzut lucrarea de umilire a lui Isus, trebuie să analizăm lucrarea Sa de înălțare, când slava Sa divină a fost descoperită încă o dată.

ÎNĂLȚAREA

Când vorbim despre înălțarea lui Hristos, este important să ne amintim că a reprezentat mai mult decât dezvăluirea slavei Sale învăluite. Prin umilirea Sa, Fiul a câștigat o slavă chiar mai mare decât avea inițial. El a îndeplinit lucrări binecuvântate de Tatăl, iar jertfa Sa a cumpărat un popor ca moștenire a Sa, precum și dreptul de a sta pe tronul împărăției lui Dumnezeu. Prin aceste lucrări, meritul, vrednicia și slava Fiului au crescut, ca rezultat al umilirii Lui.

Crezul apostolic menționează înălțarea lui Hristos în următoarele puncte:

**A treia zi a înviat din morți;
S-a suit la ceruri,
șade de-a dreapta lui Dumnezeu, Tatăl Atotputernic,
de unde are să vie să judece pe cei vii și pe cei morți.**

Natura divină a lui Hristos a fost întotdeauna înălțată în mod imuabil. Ea nu fusese supusă morții sau îndepărtată de pe tronul Său din cer. Așadar, înălțarea Fiului lui Dumnezeu s-a limitat la natura Lui umană. Cu toate acestea, asemenea tuturor celorlalte experiențe ale lui Hristos în natura Lui umană, *persoana* Sa divină a trăit pe deplin înălțarea.

Discuția noastră despre înălțarea lui Hristos se va împărți în patru părți. În primul rând, vom vorbi despre învierea lui Hristos din morți. În al doilea rând, vom vorbi despre înălțarea Lui la cer. În al treilea rând, vom explora semnificația întronării Lui la dreapta Tatălui. Și, în al patrulea rând, vom menționa judecata viitoare pe care o va face. Vom începe cu învierea lui Hristos din morți la trei zile după răstignire.

Învierea

Mulți creștini nu își dau seama, dar învierea lui Hristos a fost la fel de importantă pentru mântuirea noastră ca moartea Lui. De aceea 1 Petru 3:21 spune că suntem mântuiți prin învierea lui Isus Hristos. Vedeți voi, mântuirea nu este doar ceva ce Hristos a cumpărat pentru noi, dându-ne-o apoi în dar, chiar dacă adesea o descriem așa, ci este un dar pe care Isus ni-l oferă *prin* unirea noastră cu El – adică noțiunea de a fi „în Hristos” despre care citim atât de mult în epistolele Noului Testament.

Suntem iertați prin moartea Sa deoarece, prin unirea noastră cu El, am murit împreună cu El pe cruce. Și dobândim viața veșnică deoarece suntem și înviați la o viață nouă prin învierea Sa. Scriptura vorbește despre asta în Romani 6:3-11 și 8:10-11, 2 Corinteni 5:14 și 13:4, Coloseni 2:11 - 3:3 și în multe alte locuri. Ca un singur exemplu, Pavel a scris aceste cuvinte în Romani 6:4-5:

Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui (Romani 6:4-5).

Pe scurt, lucrarea pe care a făcut-o Hristos înviind din morți a asigurat că și noi vom avea o viață spirituală nouă când venim la credință și că în viitor vom primi un trup înviat și slăvit, ca al Lui. În acest sens, înălțarea Lui este și înălțarea noastră, aducându-ne demnitate, slavă și cinste.

Murind, Isus ajunge dincolo de puterea păcatului. Nu poți ispiti un om mort. Ajunge dincolo de puterile demonice. Dar păcatul Îl dă pe Isus pe mâna morții, aliatul său cel mai puternic. Așadar, Îi dă posibilitatea să întâlnească moartea și, întâlnind moartea, Isus o biruiește. Iar implicațiile acestui fapt pentru poporul Său sunt uimitoare. Așadar, în Apocalipsa 1:18, Isus, Hristosul înviat în glorie, declară: „Eu sunt Cel viu; am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuinței morților.” El le-a folosit pentru a Se elibera, dar încă le păstrează, deoarece într-o bună zi le va folosi pentru a-Și elibera poporul din robia morții.

Dr. Knox Chamblin

Crucea și învierea lui Isus nu reprezintă doar mijlocul prin care noi putem primi iertarea păcatelor, ispășirea păcatelor noastre, ci, la fel de important sau poate chiar mai important, învierea dă startul unui veac nou, care este și ultimul veac al lumii. Noua creație (cum o numește Scriptura) începe la acel mormânt, mormântul gol. Este noul epicentru, noul punct central, chiar noua balama a istoriei. Acum noi toți trăim în vremurile de pe urmă datorită învierii lui Isus Hristos. El a inaugurat acest început al sfârșitului, iar speranța creștinului este că acest început își va găsi împlinirea la a doua venire a lui Hristos, care este numită, conform Scripturilor, o nouă creație.

Dr. Jonathan Pennington

Pe lângă lucrarea de înviere, înălțarea lui Isus a inclus și înălțarea Sa de pe pământ la cer.

Înălțarea la cer

Înălțarea la cer reprezintă evenimentul în care Isus a fost luat trupește la cer. La 40 de zile după învierea Sa, Isus S-a înălțat pe nori la cer. Luca a descris înălțarea atât în Luca 24:50-51, cât și în Fapte 1:6-11.

Lucrarea de înălțare la cer a lui Isus a realizat multe lucruri pe care El nu le-a putut face cât era încă pe pământ. De exemplu, în Ioan 14:2-3, Isus le-a spus apostolilor că Se înalță la cer pentru a le pregăti locuințe în cer. Iar în Ioan 16:7 a spus că nu putea să trimită Duhul Sfânt pentru a împuternici biserica pentru lucrare dacă nu Se înalță mai întâi la cer.

Mai mult, Isus a trebuit să Se înalțe la cer pentru a încheia lucrarea de ispășire pe care a început-o pe cruce. Autorul Epistolei către evrei a prezentat argumentul acesta în capitolele 8 și 9 din cartea sa. Pe scurt, el a afirmat că templul pământesc a fost o copie a templului din cer. A comparat ispășirea lui Hristos cu lucrarea făcută anual de marii preoți pământești de Ziua Ispășirii, când duceau sângele jertfei în Locul Preasfânt și îl stropeau pe altar, obținând astfel iertarea pentru păcatele poporului. În același fel, Isus a intrat în Locul Preasfânt al adevăratului templu din cer și a stropit altarul cu propriul Său sânge. Astfel a încheiat ceremonia jertfei pe care o începuse pe cruce.

Ascultați cum descrie Evrei 9:11-12 lucrarea de ispășire a lui Hristos din cer:

Dar Hristos a venit ca Mare Preot ... a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt ... cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică (Evrei 9:11-12).

Mai mult, ca mare preot al nostru în cer, Hristos continuă să mijlocească pentru noi, invocând încontinuu beneficiile ispășirii Lui pentru noi atunci când păcătuim. De obicei, teologii numesc lucrarea neîntreruptă a lui Hristos din templul ceresc ca fiind

șederea Lui. Și această ședere este cea care ne face mântuirea sigură. Evrei 7:24-25 descrie astfel această sesiune:

Dar El, fiindcă rămâne „în veac,” are o preoție care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei (Evrei 7:24-25).

După cum vedem aici, înălțarea lui Isus la cer a fost un aspect crucial a lucrării Sale de răscumpărare. Fără ea, nu puteam fi mântuiți.

După ce am vorbit despre învierea și înălțarea la cer a lui Hristos, suntem gata să ne ocupăm de întronarea Sa în cer, la dreapta lui Dumnezeu.

Întronarea

Noul Testament menționează întronarea lui Isus la dreapta lui Dumnezeu Tatăl în foarte multe locuri. Ideea de bază este că Isus este marele nostru împărat omenesc și că are un tron în cer, la dreapta marelui tron al Tatălui. În acest scenariu, Tatăl este marele împărat sau suveran, iar Fiul este împăratul mai mic sau vasal, care Îl slujește. Asta respectă modelul împărățiilor din lumea antică, în care împărații mai mici domneau peste anumite porțiuni ale unui mare imperiu și plăteau tribut și aduceau servicii împăratului.

În mod normal, când ne gândim la domnia lui Hristos, o vedem ca ceva deosebit de înălțat, fiindcă Isus este la dreapta lui Dumnezeu Tatăl și este Împărat. Dar trebuie să ne amintim că Isus a fost înălțat în domnia Sa în natura Sa umană. Cu alte cuvinte, în natura Sa divină, Isus a fost întotdeauna Împăratul. El a domnit întotdeauna ca suveran peste toate lucrurile, dar I s-a dat autoritate în cer și pe pământ în natura Sa omenească. Iar Isus este Fiul lui David și, de aceea, Cel care reprezintă națiunea Israel și poporul lui Dumnezeu. Iar Fiul lui David, la fel ca David, era un împărat vasal; era slujitorul unui împărat mai mare, Dumnezeu Tatăl din ceruri.

Dr. Richard Pratt, Jr.

În pasaje care menționează rolul lui Isus ca împărat, El este descris și ca preot care mijlocește pentru poporul său. Asta respectă modelul lumii antice în care împărații erau de obicei și preoți. De exemplu, Melhisedec a fost atât preot, cât și împărat în Geneza 14.

Când vorbește despre poziția lui Isus la dreapta Tatălui, Scriptura accentuează uneori rolul Său de împărat mesianic al nostru, ca în Fapte 2:30-36, Efeseni 1:18-23, Evrei 1:3-9 și 1 Petru 3:21-22.

Dar în alte locuri Biblia evidențiază rolul lui Isus de mare preot care mijlocește pentru noi. Găsim acest accent în pasaje ca Romani 8:34 și Evrei 8:1.

Cu toate acestea, în ambele cazuri semnificația este aceeași: Isus are autoritate și putere peste toată creația, peste care stăpânește în numele Tatălui. Și, în această poziție, El aduce mântuire poporului Său și asigură că Tatăl privește poporul cu bunăvoință.

După învierea lui Isus din morți, după înălțarea la cer și întronarea la dreapta Tatălui, *Crezul apostolic* menționează judecata pe care o va face Hristos în ziua de pe urmă.

Judecata

Atunci când spune că Isus Se va întoarce pentru judecată, crezul afirmă că El va veni de acolo, adică de la tronul Său de la dreapta lui Dumnezeu. Ideea este că Isus e împăratul omenesc peste întreaga creație și că va face judecata împărătească a celor care I-au încălcat legile și nu I-au respectat domnia și împărăția. Vedem asta în pasaje precum Luca 22:30, Fapte 17:31 și 2 Tesaloniceni 1:5 și 4:1.

Judecata finală îi va include și pe cei vii și pe cei morți, adică pe toți cei care au trăit vreodată, inclusiv cei care vor fi în viață la întoarcerea lui Isus. Fiecare cuvânt, fiecare gând și fiecare acțiune a fiecărei persoane vor fi judecate pe baza caracterului lui Dumnezeu. Iar adevărul oribil este că fiecare om va fi găsit vinovat de păcat și condamnat la moarte.

Vestea bună este că cei care sunt uniți cu Hristos prin credință vor fi trecut deja prin judecată prin moartea lui Hristos și vor fi fost justificați prin învierea Lui. Deci, la judecată vor primi o binecuvântare și o moștenire veșnică. Dar vestea rea este că cei care nu sunt găsiți în Hristos vor trebui să suporte personal întreaga forță a mâniei lui Dumnezeu. Ei vor fi aruncați în iad pe vecie.

În zilele noastre, doctrina judecării finale nu este foarte populară. Dar presupun că lucrurile nu s-au schimbat foarte mult, căci nu cred că judecata a fost vreodată atrăgătoare pentru oameni. Eu susțin că este absolut vital să proclamăm judecata, să proclamăm că există un iad veșnic pentru cei care nu își pun încrederea în Hristos.

Dr. Tom Schreiner

Unul din motivele pentru care vorbim despre iad este că acesta e adevărul. Și nu îndrăznim să ne ferim de adevăr. Există multe jumătăți de adevăr sau chiar 90% adevăr, dar dacă vrei să evanghelizezi bine și dacă vrei să evanghelizezi cu adevărul, trebuie să vorbești despre judecata finală. De aceea vorbim despre iad, și trebuie să o facem. Unul din lucrurile pe care le recunoaștem cu privire la iad este că ne amintește cine este judecătorul. Nu noi suntem; El este. Ne amintește de responsabilitatea personală. Ne amintește de caracterul imperios. Ne amintește de veșnicie. Iadul aduce cu sine atât de multe lucruri încât pur și simplu este foarte greu să abordăm evanghelizarea fără iad. Așa că vorbim despre el.

Dar rețineți, vorbim despre el în principal pentru că acesta e adevărul și nu vrem să fugim de adevăr.

Dr. Matt Friedeman

CONCLUZIE

În această lecție am explorat punctele credinței din *Crezul apostolic* care vorbesc despre Domnul nostru Isus Hristos. Am analizat divinitatea Sa completă, inclusiv natura Sa divină și relația Sa cu ceilalți Membri ai Sfintei Treimi. De asemenea, am explorat umanitatea Sa completă, inclusiv relația dintre natura Sa divină și cea umană. Și am rezumat lucrarea Sa, de la începutul umilirii Sale până la înălțarea Sa supremă.

Pentru aceia dintre noi care ne numim creștini și pentru cei care doresc să înțeleagă creștinismul, este crucial să înțelegem bine Persoana și lucrarea lui Hristos. Isus este centrul religiei noastre – Persoana care ne deosebește de toate celelalte sisteme de convingeri. El este conducătorul universului și punctul de sprijin pe care pivotează întreaga istorie. El este Dumnezeuul nostru, marele nostru preot și împăratul nostru. Iar mântuirea nu este nimic mai puțin decât a-L cunoaște, a-L iubi și a găsi viața în unire cu El.